

Miljøet kommer også til at lide skade, ikke fordi »fæle kapitalinteresser« skader miljøet, men fordi fagforeningernes egoisme har hindret biologiske rensningsanlæg i at fungere, og lignende. Miljøet betød pludselig ikke så meget for venstrefløj.

Også en lang række svage og syge borgere led under konflikten, fordi de ikke fik korrekt behandling eller slet ingen behandling. En masse ventelistepatienter har fået deres indlæggelse udskudt yderligere som følge af konflikten.

Under konflikten var spørgsmål om liv eller død, ulykke eller held, helt overladt til en flok fagforeningsfolk, som mod betaling skulle tage stilling til dispensationer. Det betød f.eks., at stilladsarbejdere gerne måtte opstille stilladser til 1. maj-møderne, men at kræftsyrge ikke kunne komme til behandling (Ærø). Fremskridtspartiet vil ikke overlade den type vigtige afgørelser til tilfældige sammenrend af fagforeningsfolk. Hvad nu, hvis deres beslutninger kostede menneskeliv? Hvem skulle man så rejse tiltale imod?

Fagforeningerne har vist sig fra deres mest ubehagelige egoistiske side under konflikten. De har forlangt op til fire gange normal løn for at arbejde, de har forlangt urimelige gebyrer, de har forlangt »beskyttelsespenge«, og de har forlangt, at virksomhederne skulle betale til godgørende formål. Alt sammen noget, som normalt er komplet ulovligt, men som fagforeningerne slipper godt fra under en konflikt.

Alt dette gjorde, at Fremskridtspartiet ville have konflikten stoppet.

Fremskridtspartiet er overbevist om, at regeringen har et stort ansvar for konflikten, eftersom regeringen har truet med et økonomisk indgreb til juni og en skattereform til november. Begge dele vil udhule lønmodtagernes løn. Derfor har mange lønmodtagere tænkt: »Så hellere en fridag, da der ikke er skat på den«. Regeringen har desuden med udtalelser fra topministre stillet folk i udsigt, at de ville få mere fritid, mere tid til børn osv. Derfor fik vi en storkonflikt.

Regeringen skal stoppe truslerne om økonomiske indgreb til juni og i stedet love, at skattereformen til november vil betyde lavere skat for alle. Det er en dårlig løsning med mere fritid. Børnefamilierne har i forvejen problemer med at få tiden til at gå sammen. Uanset om det gælder under juleferie eller sommerferie, så har forældrene ikke børnene hjemme, men i daginstitution. Under konflikten kunne Børsen den 6. maj

1998 afsløre, at de mange strejkende forældre slet ikke havde børnene hjemme, til trods for at de kæmpede for mere tid med børnene - det holder ikke.

Fremskridtspartiet mener ikke, regeringens forslag er den bedste løsning, men vil støtte lovforslaget for at stoppe konflikten. Så vil Fremskridtspartiet til juni og november kæmpe imod regeringens nye forslag og stigende skatter og afgifter i håbet om, at også fagbevægelsen vil rejse sig i protest over, at regeringen udhuler overenskomsten.

Et *mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

SF stiller dog en række ændringsforslag for i det mindste at rette op på nogle af de mest åbenlyse skævheder og urimeligheder, der følger af regeringens ønske om at gribe ind inden for den af DA udstukne økonomiske ramme.

SF er imod, at regeringen med sit indgreb forhindrer fagbevægelsen i at slås for medlemmernes krav ved en fortsat udmatning af arbejdsgiverne gennem en målrettet, veldisciplineret storstrejke.

Under den forudsætning, at et lovindgreb nu er politisk uundgåeligt, er SF imod, at indgrebet holdes inden for den af DA satte udgiftsramme. Et indgreb, der forhindrer fagbevægelsen i selv at plukke frugterne af storstrejken, bør som minimum give lønmodtagerne klare indrømmelser uden at lade lønmodtagerne selv betale via dårligere pension og øgede skatter.

SF er yderligere imod et politisk indgreb, der nu med arbejdsministerens ændringsforslag indebærer, at alle de af mæglingsskitsen omfattede lønmodtagere skal bidrage til 1 ekstra feriefridag og 3 ekstra omsorgsdage for børneforældre gennem dårligere pension, selv om langtfra alle har udsigt til at få del i hverken feriefridag eller omsorgsdage på grund af de foreslåede meget stramme karensbestemmelser på henholdsvis 9 og 6 måneders uafbrudt beskæftigelse hos samme arbejdsgiver.

SF finder det yderligere grotesk, at denne selektive forskelsbehandling, der vil ramme en række brancher og arbejdsområder særdeles hårdt, finansieres på en måde, således at både DA-området samlet set og de øvrige private arbejdsgiverområder opnår en udgiftsramme, der vil ligge væsentligt under såvel den forkastede